

Lehmann: Den Sag, som for Diebliffet foreligger, er vistnok forbunden med ganske eiendommelige Banskelligheder. For det Første er det Forhold, som derved tilstgtes ordnet, af en saa forviklet Art, at man maaskee skal have ondt ved dertil at finde Mage; men dertil kommer, at vistnok kun de Færreste af os have noget som helst Kjendskab til Sagens hele Detail, jeg idetmindste skal for min Deel meget villig vedgaae, at jeg vel altid her vidst, at det er et meget uklart, unaturligt og vanskeligt Forhold, men at det Meste, jeg veed af Detaillen, har jeg lært af selve Motiverne. Men hvad der er Hovedsagen er, at dette Lovudkast, saavidt jeg skjønner, ikke kan blive til Lov, medmindre et med det aldeles eenslydende, med de Forandringer i Henseende til Formen, som de forskjellige Situationer medføre, antages af den slesvigiske Legislatur, og jeg skjønner derfor ikke rettere, end at det maa forudsættes, at hvis Loven skal udkomme, maa den paa begge Steder ventes at kunne gaae igjennem uden nogen væsentlig Forandring; thi jeg troer, at det vilde have sine særdeles Banskelligheder, at der i denne Henseende kunde finde noget som helst indre Samqvem Sted mellem de tvende Forsamlinger, og i ethvert Fald er det aldeles klart, at de fornødne Hensyn dertil ville kunne blive tagne, hvis en slig Nødvendighed virkelig skulde være tilstede, ligesaagodt paa et senere Stadium af Sagen som paa et tidligere Stadium, og man har med Hensyn hertil tænkt sig, at det i saa Fald kunde blive nødvendigt for at komme til et Resultat at indføre en Slutningsbestemmelse om, at det blev forbeholdt Kronen i Nødstilfælde at gjøre visse mindre Forandringer deri, som i den Henseende maatte vise sig nødvendige. Men jeg troer, at hvis Loven i det Hele taget er tilraadelig, bør vi give Exemplet til at slaae ind paa den Vej, som er den eneste rimelige og naturlige, der kan føre til Maalet, nemlig at antage Loven saaledes, som den er forelagt. Jeg mener, at det Spørgsmaal, vi skulle besvare os selv er, om vi finde hele denne Foranstaltning tilraadelig eller ikke; enten maae vi da reentud antage eller forkaste Loven; thi en hvilken som helst Ændring i den vil medføre, om ikke ab-

solute Umuligheder, saa i alt Fald meget store Banskelligheder, for at den kan komme i værk. Jeg vil derfor haabe, at man ogsaa paa de andre Steder vil gjøre det Samme, som jeg vil gjøre, og som jeg vil tilraade mine ærede Colleger, nemlig at acquiescere ved denne Sag, der paa det Grundigste er bleven drøftet af et Antal Mænd, der nøie kjende Forholdene, og forsaavidt tvende Landsdele ere interesserede deri, af Mænd, der i lige Antal vare udnævnte fra begge Steder; at man altsaa med Hensyn til det hele reale Indhold vil i denne Henseende slaae sig til Ro og kun undersøge, om det fra et almindeligt Standpunkt kan ansees tilraadeligt at slaae ind paa nærværende Vej. Hvad altsaa det Spørgsmaal angaaer, som i allerhøjeste Grad foreligger, da troer jeg navnlig, at det er en almindelig antaget Mening, at det ikke har været til Stede, at Grændseforholdene mellem Nørre- og Sønderjylland have været saa indfildrede, at det har været fuldkommen umuligt at udløse dem. Men paa den anden Side troer jeg ogsaa, at vi have Alle en sikker Forvisning om, at hvorledes det end vil gaae med de øvrige politiske Forhold, vil den Dag dog aldrig komme, da Grændseforholdet mellem Nørre- og Sønderjylland skal give Anledning til Tvist, saa at jeg for mit Vedkommende principmæssigt ingen Betænkelighed har ved at ophæve Bestemmelser, der i det Næmed at gjøre en Sondring til en halv Umulighed paalægge Beboere af Danmarks Rige utaaelinge Byrder — og ved at gjenemgaae Motiverne forekommer det mig aldeles klart, at de Forhold, hvorunder Befolkningen lever i det blandede Distrikt, ere ligesom utaaelinge, og ligesaa klart forekommer det mig, at den simpleste og naturligste Udvei er den, der er foreslaaet. Jeg kan desuden ikke nægte, at jeg finder, hvad den ærede Minister ved at forelægge Lovudkastet ogsaa gjorde opmærksom paa, et særligt Vidnesbyrd om, at den valgte Udvei er den fornuftigste, deri, at en heel Deel Folk fra forskjellige Standpunkter og Anskuelser ikke blot have kunnet forene sig om et fælles Arbejde ifølge det Commissorium, der var paalagt dem om, at udarbejde en Lov; men ogsaa med Opgivelse af dette Arbejde — og det er jo dog meget menne-